

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **P.**, bývajúceho v B., zastúpeného opatrovníkom M., U., proti odporcovi **O.**, so sídlom v B., **o zrušenie rozhodcovského rozsudku**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13 C 145/2012, o dovolaní opatrovníka navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. mája 2013 sp. zn. 15 Co 139/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica uznesením z 11. februára 2013 č.k. 13 C 145/2012-56 konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku zastavil, pretože M. nepredložilo plnú moc navrhovateľa v zmysle § 23 Občianskeho zákonníka na zastupovanie v súdnom konaní, a pre tento nedostatok nemožno v konaní pokračovať. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 22. mája 2013 sp. zn. 15 Co 139/2013 potvrdil uznesenie okresného súdu a odporcovi nepriznal trovy odvolacieho konania. Uviedol, že okresný súd vo veci správne rozhodol a preto napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podalo **dovolanie** M.. Podľa jeho názoru došlo k vade podľa § 237 O.s.p., a to tak, že rozhodnutím súdu sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Dôvodil ust. § 237

Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého „dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.“ Odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s tvrdením M., že nijaký právny predpis neodôvodňuje povinnosť procesnoprávneho účastníka na vyžiadanie si plnomocenstva od účastníka konania, ktorého pobyt nie je známy, aby zaňho mohol konať. Neodôvodnil, na základe akého ustanovenia v prípade podania žaloby podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších právnych predpisov musí procesnoprávny účastník rozhodcovského konania, ktorému je rozhodcovský rozsudok doručovaný žiadať od účastníka, ktorého pobyt je neznámy, plnomocenstvo na zastupovanie podľa § 23 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd, aj súd I. stupňa nesprávne právne posúdili vec tým, že nesprávne interpretovali § 104 ods. 1 O.s.p. a § 29 ods. 2 O.s.p. a nesprávne aplikovali § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších právnych predpisov na zistený skutkový stav.

Odporca k dovolaniu uviedol, že navrhovateľ nie je vo veci aktívne legitimovaný, keďže nebol a nie je účastníkom rozhodcovského konania. Rozhodcovský rozsudok smeruje len proti P. a teda len táto osoba je oprávnená podať žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Procesný opatrovník takéto oprávnenie nemá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p.

je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania žalobcu proti napadnutému uzneseniu preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Prípustnosť dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ namietal, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom videl v tom, že súdy konania zastavili z dôvodu, že dovolateľ nemal aktívnu legitimáciu na podanie žaloby.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi

konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobcovi realizáciu jeho procesných práv.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Vzhľadom na odmietnutie dovolania nepristúpil dovolací súd k posúdeniu vecnej správnosti dovolaním napadnutého uznesenia.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 a § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2015

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová